

Ψιλλολογίαις, αἱ λεπτομερεῖς παρατηρήσεις εἴτε εἰς τὸ λέγειν εἴτε εἰς τὸ πράττειν.

Ψιμαργασία. Ἡ ὄψιμος ἐργασία τῶν ἀγρῶν, καὶ ψημίαις ἢ ἐψιμίαις (πληθ.). Ἡ πρὸς καλλιέργειαν ἢ συγκομιδὴν ὄψιμος ἐποχή.

Ψιμόπωρος καὶ-πωρο (τὸ). Τὸ φθινόπωρον.

Ψιμοκαρπία, αἱ ὄψιμως γεννηθέντες καρποί.

Ψιμόριφο, τὸ ὄψιμως γεννηθὲν ἐρίφιον.

Ψιμοχρονία. Ὅταν ὁ χρόνος εἴναι ὄψιμος καθ' ὅλα.

Ψιροῦχι (τὸ) εἶδος χυλώδους ροφήματος ἐξ ἀλεύρου (ἴδε γραῖα).

Ψιχαλᾶς. Ὁ πένης ὁ ἐπαίτης *pitocco*, καὶ ῥῆμα *ψιχαλεύω* ἢ *ψιχαλεύομαι*, συνάζω τὰ ψιχία.

Ψίχαλο (ἐπίρ.) τίποτε, τὸ παραμικρὸν, παντελῶς. « Δὲν ἔχει ψίχαλο, » « δὲν ἔμεινε ψίχαλο. »

Ψιψιλίζω, ἐξετάζω τι μετὰ λεπτομερείας. *Ψιψιλίζει* τὸ φαγῖ, ὁ τρώγων ὀλίγην καὶ ἐκλεκτὴν τροφήν.

Ψυλλοδάγκαστος, ὁ λίαν εὐαίσθητος, ὁ παρ' ἄλλοις μυγιάγγιστος.

Ψυχηκάρης, ἐλεήμων.

Ψωμωμένος, ὁ μεστωμένος καρπὸς τῶν γεννημάτων.

Ω.

Ῥμός. ἔχει σημεσίαν τοῦ ὀκνηρὸς, ἀδρανής.

Ῥπου! (ἐπιρ. ἀρξ.) ὥς « ὦπου νὰ σκάση! ὦπου να τοῦ δώση τὸ γλυκύ του! »

Ῥραν τὴν ὥραν (ἐπίρ.) ἀπ' ὥραν εἰς ὥραν, προσεχῶς. « Ῥρα καλὴ! » καὶ « ὥραις καλαῖς! » (χαίρετισμός.)

Ῥς (ἐπίρ.) κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ ἔως, ὥς ἐδῶ, ὥς τὴν ἄκρη, ὥς πόσο κτλ.

Ῥσὰ καὶ Σὰ, ἀντὶ τοῦ ὥς ἄν, ὥσπερ. « Γλυκὸ σὰν τὸ μέλι, » « ὥσὰ νάτανε, » ἀντὶ ὥς νὰ ἦτο κτλ.

Ῥσάγκε μου καὶ Σάγκε μου, ἢ τάξε μου, ἴσ. τῷ δῆθεν.

ΑΠΟΓΡΑΦΗ

ΤΩΝ ΕΝ Τῇ ΜΟΝῃ ΤΗΣ ΠΑΤΜΟΥ

ΣΩΖΟΜΕΝΩΝ ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ.

(Συνέχ. ἴδε φυλλ. 456.)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΕΓΓΡΑΦΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ.

1

Ἐνταλμα τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Χριστοδοῦλου πρὸς Σάββαν τὸν τιμιώτατον μοναχόν, καὶ Λουκᾶν

τὸν οἰκονόμον τῆς μονῆς τοῦ Στύλου, δι' οὗ ἐντέλλεται τῷ μὲν Σάββα διοικεῖν πνευματικῶς τὰς τῶν μοναχῶν ψυχὰς, τῷ δὲ Λουκᾷ τὴν οἰκονομίαν τῶν διαφερόντων τῇ μονῇ δίδωσι. Γέγονε μηνὶ Μαρτίῳ, ἰνδικτιῶνος β', ἥτις συμπίπτει τῷ 4079 ἔτει, καθὰ ὑπελογισάμεθα. Ἀρχεται δέ: « *Ἐπεὶ τὴν ἐπιστάσιαν τῆς ἐν τῷ ὄρει τοῦ Λάτρου μονῆς τοῦ Στύλου ἀνεδεξάμεθα.* »

2

Διαθήκη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Χριστοδοῦλου, φέρουσα τὴν ἰδιόχειρον αὐτοῦ ὑπογραφὴν, γεγонуῖα ἐν Εὐρίπῳ, μηνὶ Μαρτίῳ δεκάτῃ, ὥρα ἐνάτῃ, ἡμέρᾳ πέμπτῃ, ἰνδικτιῶνος α', ἔτει ςχά (+ 4093.) Περὶ τὴν ἀρχὴν ὑπάρχουσι στίχοι ἱκανοὶ ἐξηλειμμένοι ἐκ τῆς ἀρχαιότητος, οἵτινες ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ σωζομένου ἀρχαίου ἀντιγράφου. ἔχει δ' αὐτῷ ἡ ἀρχή: « *Οἱμοι πῶς ἀπατώμεθα οἱ ἄθλιοι.* »

3

Κωδίκελλος (ἥτοι ἡ τελευταία διάταξις) τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Χριστοδοῦλου, γεγραμμένος ἐν Εὐρίπῳ τῇ 16 Μαρτίου, ἡμέρᾳ τρίτῃ, ὥρα ζ', ἰνδικτιῶνος α', τοῦ ςχά (+ 4093,) πεπιστωμένος τῇ ἰδιοχείρῳ ὑπογραφῇ τοῦ ὁσίου πατρὸς. Καὶ τούτου εἰσὶ περὶ τὴν ἀρχὴν ὀλίγοι στίχοι ἐφθαρμένοι, ἀναπληρούμενοι δὲ ἐκ τοῦ σωζομένου ἀρχαίου ἀντιγράφου, οὔτινος ἡ ἀρχὴ ἔχει οὕτω: « *Χριστόδουλος ὁ ἐν μοναχοῖς ταπεινὸς ὁ τοῦ Λάτρου τὸν παρόντα κωδίκελλον τῆς παρ' ἐμοῦ γεγονυίας μυστικῆς διαθήκης ἀναπληρῶν κτλ.* »

4

Ἰσον ἀρχαῖον τῆς διαθήκης τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Χριστοδοῦλου, ἐλλιπὲς εἰς τὸ τέλος.

5

Ἰσον ἀρχαῖον τοῦ κωδικέλλου τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Χριστοδοῦλου, καὶ τοῦτο ἐλλιπὲς εἰς τὸ τέλος.

6

Ἀπόταξις Θεοδοσίου (ὅν ὁ ὕσιος ἐκ διαθήκης ἀφῆκε διάδοχον αὐτοῦ ἐν τῇ μονῇ) Χαρτουλαρίου καὶ πατριαρχικοῦ νοταρίου, ἀνεψιοῦ τοῦ ἀποιχομένου Βασιλείου Καστρίσιου, ἀπὸ τῆς προστασίας τῆς ἐν Πάτμῳ μονῆς, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι αὐτὸν κυβερνῆσαι τὰ ταύτῃ διαφέροντα. ἔτι δὲ δῆλωσις ὅτι ἔλαβε τὰ ὀφειλόμενα αὐτῷ διακόσια χρυσᾷ τραχέα νομίσματα, καὶ ἀπέδωκε τοῖς μοναχοῖς τὴν διαθήκην καὶ τὸν κωδίκελλον τοῦ ὁσίου, ἅτινα ὡς ἐνέχυρον παρ' ἐαυτῷ εἶχε. Γέγονε μηνὶ Μαρτίῳ πέμπτῃ, ἰνδικτιῶνος β', ἔτους ςχβ' (+ 4094). Ὀλίγον περὶ τὴν ἀρχὴν ἐφθαρταί.

7

Ἰσον ἀρχαῖον τῆς ἀποτάξεως τοῦ Θεοδοσίου χαρτουλαρίου κτλ.

8

Διαθήκη Θεοκτίστου καθηγουμένου τῆς μονῆς, ἣν διέθετο καθ' ἡν ἡμέραν ἐν Κυρίῳ ἀνεπαύσατο, ἥτοι τὴν κγ' τοῦ Σεπτεμβρίου μηνός, ἔτους ςχξς' (+ 1157) ἐπὶ τῆς βασιλείας κυροῦ Μανουὴλ πορφυρογεννήτου καὶ αὐτοκράτορος Ῥωμίων τοῦ Κομνηνοῦ, πεπιστωμένη ἄνωθεν μὲν διὰ τῆς ἐκείνου ἰδιοχείρου προταγῆς, κάτωθεν δὲ διὰ τῆς ὑπογραφῆς καὶ σιγνογραφίας ἅμα τῶν μοναχῶν, παρουσιάζοντος καὶ τοῦ πανιερωτάτου ἐπισκόπου Λέρου κυροῦ Κωνσταντίου, καὶ ἐν αὐτῇ καθυπογράψαντος. Ἀρχεται: «Ἐπειδήπερ ἄνθρωπος ὢν καὶ αὐτὸς θάνατον κατακριθεὶς, ὥςπερ ἄρα καὶ πάντες γεννητοὶ ἄνθρωποι.»

9

Ἰσον ἀρχαῖον, α) δεήσεως Λεοντίου μοναχοῦ (ὁ ἅγιος Λεόντιος οὗτός ἐστιν, ὁ κατὰ τὴν ιδ' Μαΐου ἐορταζόμενος, ὁ καὶ πατριαρχήσας ἐν Ἱεροσολύμοις, πρῶτος τῷ ὀνόματι τούτῳ, ἑκατοστὸς ἕκτος δὲ τῇ τάξει) καὶ καθηγουμένου τῆς σεβασμίας μονῆς τῆς Πάτμου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μοναχῶν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Μανουὴλ τὸν Κομνηνόν — καὶ β) λύσεως τοῦ αὐτοκράτορος περὶ τοῦ ἀπέχειν ἀπὸ τῆς μονῆς, κατὰ τὰς δυνάμεις καὶ περιλήψεις τῶν προσόντων αὐτῇ δικαιωμάτων, τοὺς τε πράκτορας τῆς Σάμου, καὶ πάντα οἰονδήτινα ἄλλον. Εἰσὶ δὲ ἀμφότεραι γεγραμμέναι κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον ἰνδικτιῶνος ζ'. τὰ δὲ ἴσα πεπίστωται τῇ ὑπογραφῇ τοῦ ἐπισκόπου Λέρου Κωνσταντίου. Ἡ ἀρχὴ τῆς δεήσεως λελώδῃται: τῆς δὲ λύσεως ἔχει οὕτως: «Ἡ βασιλεία μου τὴν δωρημένην ἐλευθερίαν καὶ ἐξκουσσίαν τῇ καθ' ἡμᾶς σεβασμίᾳ μονῇ.»

10

Ἰσον, α) Δεήσεως τοῦ καθηγουμένου τῆς μονῆς Θεοκτίστου περὶ ἐξκουσσίας παρόικων δώδεκα προσκαθημένων ἐν τῇ Λέρῳ — καὶ β) λύσεως τοῦ αὐτοκράτορος, δωρουμένου πρὸς τοὺς δώδεκα, καὶ ἐξ ἐτέρους παρόικους ζευγαράτους, ἐλευθέρους, καὶ μηδενὶ δημοσιакῶ ὑποκειμένους λειτουργήματι. Μηνὶ Μαρτίῳ, ἰνδικτιῶνος η'. Καὶ ἡ μὲν δεήσις ἀρχεται: «Τολμῶντες οἱ ἀνάξιοι καὶ εὐτελεῖς δοῦλοι τῆς κραταιᾶς καὶ ἁγίας βασιλείας σου.» ἡ δὲ λύσις: «Δωρεῖται ἡ βασιλεία μου τῇ καθ' ἡμᾶς σεβασμίᾳ μονῇ διὰ τοῦ παρόντος ταύτης προστάγματος.» Ἐν τῷ τέλει φέρει ἐπικύρωσιν τοιάνδε:

«† Ὁ χρητὴς τοῦ βήλου καὶ κοιαιστῶρ Βασίλειος ὁ Πεκουλῆς τὸ παρὸν ἴσον τῷ ἐμφανισθέντι μοι πρωτοτύπῳ ἰσάζον ἐρῶν ὑπέγραψα †»

«† Ὁ χρητὴς τοῦ βήλου καὶ ἐπὶ τοῦ ἱπποδρόμου Ἰωάννης ὁ τὸ παρὸν ἴσον τῷ ἐμφανισθέντι μοι πρωτοτύπῳ ἰσάζον ἐρῶν ὑπέγραψα †»

11

Ἰσον γράμματος δεινοπαθητικοῦ περὶ τῆς μονῆς τοῦ Λάτρου. Ἡ ἀρχὴ «Καλὴ μὲν ἡ πρότερα προσλαβὴ τῆς ἀγιωσύνης σου, καὶ ὡς ἀληθῶς ἀρμόζουσα τῷ πνευματικῷ ζήλῳ τῆς ἀρετῆς σου.»

12

Διαθήκη Γερμανοῦ καθηγουμένου τῆς μονῆς, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μιχαὴλ Κομνηνοῦ τοῦ Παλαιολόγου ζῶντος, ὡς τοῦτο δηλοῦται ἐξ αὐτῆς τῆς διαθήκης. Γέγραπται μηνὶ Δεκεμβρίῳ, ἰνδικτιῶνος α', καὶ ἀρχεται: «Ἐπειδὴ πᾶς ἄνθρωπος γεννητὸς περιμέτῳ ἀνάστασιν καὶ κρίσιν, καὶ ἔδει τὸν τοιοῦτον εἶπε περὶ τῶν ἀμφοτέρων μεριμνᾶν.»

13

Διάταξις. Αὕτη ὑπάρχει ἐφθαρμένη λίαν, καὶ ἐνεκα τούτου οὐκ ἔχει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ταύτην γράψαντος καθηγουμένου. Φέρει μικρὰν σφραγίδι μολυβδίνην παριστῶσαν ἐκ θατέρου μὲν τὴν Θεοτόκον (τὴν τῶν οὐρανῶν πλατυτέραν) καὶ: ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ, πέριξ δὲ: ΘΕΟΤΟΚΕ ΒΟΗΘΕΙ' ἐκ θατέρου δὲ εἰκόνα ἁγίου ἐφθαρμένην, καὶ πέριξ: ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΩ ΜΟΝΑΧΩ.

14

Ἰσον διαθήκης ἀρχαῖον, ἄνευ ἀρχῆς καὶ χρονολογίας, ἐφθαρμένον καὶ δυσανάγνωστον, συγχρονοῦν δὲ, ὡς ἐκ τῆς γραφῆς ἔστιν εἰκάσαι, Ἀλεξίῳ Α' τῷ Κομνηνῷ.

15

Καταγραφὴ τῶν τε ἱερῶν εἰκόνων, ἁγίων λειψάνων, χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν σκευῶν, καὶ τῶν βιβλίων τῆς μονῆς. Ἐν τῇ ἀρχῇ ἔχει οὕτως: «Κώδῃξ σὺν Θεῷ τῆς σεβασμίας τοῦ ἡγαπημένου τῷ Χριστῷ Θεολόγου μονῆς τῆς Πάτμου, γεγονὼς ἐπὶ τῆς ἡγουμενίας τοῦ παροσιωτάτου πατρὸς ἡμῶν μοναχοῦ κυροῦ Ἀρσενίου, κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον, ἰνδικτιῶνος δ', τοῦ ςηθ' ἔτους» (+ 1200.)

16

Ἐπιστολὴ ἀρχαία, ἥς ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτως: «Τῷ ἁγίῳ μου ἀθθέντῃ καὶ πατρὶ τῷ παρηγιασμένῳ καθηγουμένῳ τῆς σεβασμίας καὶ ἁγίας μονῆς τῆς Πάτμου ὁ παῖς τῆς μεγάλης ἀγιωσύνης σου ὁ νομικὸς τῶν Παλατίων Νικήτας ἱερεὺς ὁ Καρακτινός.» Μηνύει δὲ τῷ καθηγουμένῳ ὁ γράφων σύγχρονά τινα πολιτικὰ συμβεβηκότα.

Ἰπόμνημα τοῦ πατριάρχου Νικολάου Γ' τοῦ γραμματικοῦ, δοθέν τῷ δαίῳ παρ' ἡμῶν Χριστοδούλῳ, δι' οὗ γίνεται δεκτὴ ἡ παραίτησις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἡγουμενίας τῆς ἐν τῷ Λάτρῳ μονῆς, καὶ ἐπιτρέπεται αὐτῷ μετέρχεσθαι (ὅπερ καὶ ἤτήσατο) τὸν πάντῃ ἐρημικὸν βίον. Ἐλλιπὲς τὴν ἀρχὴν, ἐν δὲ τῷ τέλει οὐκ ἀναγινώσκεται τὸ ἔτος, διὰ τὸ ἐφθαρμένους εἶναι στίχους τινάς· ἀλλ' ἐναπελείφθη μόνῃ ἡ ἰνδικτιῶν, ἥτις ἐστὶν ἡ δεκάτη, συμπίπτουσα τῷ 1087 ἔτει. Σώζεται ἡ ἐκ μολύβδου σφραγὶς φέρουσα ἐξ ἐνὸς μὲν τὴν εἰκὼνα τῆς Θεοτόκου ἐπὶ θρόνου καὶ τὸν Χριστὸν ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς· ἐκ τοῦ ἄλλου δέ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ.

Ἰπόμνημα τοῦ πατριάρχου Ἰωάννου Θ' τοῦ Ἀγκυρῆ, δι' οὗ διορίζεται πάντα τὰ ἐν τῇ χρυσοβούλῳ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ διειλημμένα γραφῇ τὸ ἀρράγες κεκτῆσθαι καὶ ἀμετάπτωτον, μόνον δὲ τὸ τοῦ κατὰ καιρὸν πατριάρχου ἀναφέρεσθαι ὄνομα, ὡς ἐπὶ πατριαρχικῷ σταυροπηγίῳ τῆς μονῆς ἀνεγερμένης. Ἀπείργει δὲ τοὺς ἀρχιερεῖς πάντας ἐπιχειρεῖν ἄγειν ὑφ' ἑαυτοὺς τὴν μονήν, διὰ τὸ αὐτεξουσίαν καὶ αὐτοδέσποτον εἶναι. Ἐκ τοῦ σωζομένου ἀρχετύπου ἐλλίπουσιν ἱκανοὶ στίχοι ἐκ τῆς ἀρχῆς, μέχρι τοῦ: «τὰ τῆς παρτελοῦς ἐλευθερίας,» ἀναπληροῦνται δὲ ἐξ ἀντιγράφου ἀρχαίου, συγχρονοῦτος τῷ ἀρχετύπῳ. Γέγραπται δὲ μηνὶ Αὐγούστῳ, ἰνδικτιῶνος νά', ἔτει ς'χμ' († 1132). Ἐξεδόθη δὲ τοῦτο μετὰ καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 22, 31, 35 καὶ 38, ὑπὸ τοῦ φίλου Σκκελίωνος ἐν τῷ Εὐαγγελικῷ Κήρυκι ἔτους Ζ' (1863) ἀριθ. 7, σελ. 317 καὶ ἔτους Θ' (1865), ἀριθ. 3, σελ. 130.

Ἰσον τοῦ ἀνωτέρω ὑπομνήματος ἀρχαῖον, ὅπερ σώζει μὲν τὴν ἀρχὴν: «Ἰωάννης ἐλέω Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νέας Ῥώμης καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης. — Ἐδέησε καὶ πολυλάχως ὅτι μάλιστα τετειχισμένη καλῶς κτλ.,» φθάνει δὲ μέχρι τοῦ: «τῷ παρόντι αὐτῆς ὑπομνήματι τὰ τῆς παρτελοῦς.»

Ἄτερον ὅμοιον, ἀρχόμενον ἐξ οὗ καὶ τὸ πρωτότυπον: «τὸ ἀνεπηρέαστον ταύτης ἀπὸ τε τῶν κατὰ τόπον ἀποστελλομένων ἐξάρχων.» Ἀντεγράφῃ λήγοντος τοῦ ΙΓ' αἰῶνος ὑπὸ Νικηφόρου Χατοφύλακος ἐκείνου τοῦ Κρητὸς τοῦ πρώτου ἐν τῇ Πατριάδι σχολῇ διδάξαντος.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΤΕΛΕΤΑΙ ΕΝ ΣΙΑΜΗ.

Περιεγράψαμεν οὐ πρὸ πολλοῦ (1) τὰς γινομένας τελετὰς ἐν Ταρταρίᾳ ὅτε πρόκειται νὰ κηδευθῶσιν ἡγεμόνες· νῦν δὲ ἃς ἴδωμεν πῶς κηδεύονται καὶ ἐν Σιάμῃ.

Ὅταν ἀποθάνῃ ὁ βασιλεὺς ἐγγέουσι διὰ τοῦ στόματος εἰς τὸν στόμαχον αὐτοῦ μεγίστην ποσότητα ὑδραργύρου, βάλλουσιν αὐτῷ προσωπίδα καὶ προσηλοῦσιν αὐτὸν στερεῶς ἐπὶ θρόνου ἔχοντος κάτωθεν ὀπὴν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν κεῖται μέγα χρυσοῦν ἀγγεῖον. Ὁ ὑδράργυρος ξηραίνει τὸ σῶμα τάχιστα, καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχόμενοι μετὰ μεγίστης πομπῆς καὶ παρατάξεως ῥίπτουσιν εἰς τὸν ποταμὸν ὅ,τι κατέπεσεν εἰς τὸ ἀγγεῖον. Ἀφοῦ δὲ ξηρανθῇ καλῶς τὸ σῶμα βάλλουσιν αὐτὸ, τὰς χεῖρας ἔχον δεδεμένας, εἰς μεγίστην χρυσὴν κάλπην, ὅπου μένει περὶ τὸ ἓν ἔτος καθ' ὃ προετοιμάζονται τὰ τῆς κηδείας. Μετὰ ταῦτα κόπτοντες τὰ μεγαλήτερα δένδρα τοῦ δάσους κατασκευάζουσι, τῇ συνδρομῇ σύμπαντος τοῦ λαοῦ, κολοσσιᾶν πυραμοειδῆς κενοτάφιον, τριακοσίων ποδῶν ὕψος ἔχον, τὸ ὅποιον ἀποθέτουσιν εἰς εὐρύχωρον πλατεῖαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως. Τότε μεταφέροντες ἐν λιτανείᾳ καὶ ἐν μεγίστῃ πομπῇ ἐπὶ χρυσοῦ ἄρματος τὴν περιέχουσαν τὸ σῶμα κάλπην, τοποθετοῦσιν αὐτὴν ἐπὶ ὑψηλοῦ βήματος, ὅτε ἄρχονται δημόσιοι ἀγῶνες, οἵτινες διαρκοῦσιν ἡμέρας ἑπτὰ. Τὴν δ' ἐβδόμην ὁ διάδοχος ἀνάπτει ἰδίᾳ χεὶρὶ τὸ βῆμα, τὸ ὅποιον σύγκειται ἐκ ξύλων ἀρωμαντικῶν. Τὰ δὲ ὅσα ὅσα δὲν καῶσι μεταβάλλουσιν εἰς κόνιν, τὴν ὁποίαν μιγνύουσι μετὰ χώματος καὶ κατασκευάζουσιν ἀγαλμάτια.

Καὶ ταῦτα μὲν ὅταν ἀποθνήσκῃ ὁ βασιλεὺς. Τὴν δ' ἐπέτειον ἡμέραν τῆς γεννήσεως αὐτοῦ τελοῦνται ἄλλου εἶδους τελεταί, ὅτε ὁ ἡγεμὼν ἔχων περὶ αὐτὸν πᾶσαν τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν καὶ τοὺς αὐλικούς, ἐπισκέπτεται τὰς σημαντικωτέρας παγόδας τοῦ κράτους. Ἰδοὺ ἡ περιγραφὴ μιᾶς τοιαύτης, γενομένη ὑπὸ αὐτόπτου.

Τὴν 19 Ὀκτωβρίου 1867 ἐτελέσθησαν ἐν Βαγκὸκ κατὰ τὴν ξηρὰν καὶ θάλασσαν πομπαί, ἃς προήδρευεν αὐτὸς οὗτος ὁ βασιλεὺς· ἐμελλε δὲ νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὰς βασιλικὰς παγόδας τὰς κειμένας εἰς τὴν Βαγκὸκ καὶ τὰς ὀχθὰς τοῦ ποταμοῦ Μετάμ.

Καὶ κατὰ μὲν τὴν διὰ ξηρᾶς πομπὴν ὁ βασιλεὺς, ἡγουμένης τῆς φρουρᾶς καὶ τῆς μουσικῆς, καθύσθαι ἐπὶ θρόνου βασταζομένου ὑπὸ ὀκτὼ ὑπηρετῶν καὶ παρακολουθουμένου ὑπὸ τριῶν μανδαρίνων κρατούντων ἀνοικτὰς ὀκτωρόφους σκιαδίσκας, αἵτινες

(1) Παγδ. Τόμ. 16', σελ. 439.